

Emma Daviesová

Knižní klub
slečny
Lucy

*Knižní klub
slečny
Lucy*

Knižní klub
slečny
Lucy

Emma Daviesová

Original title: Emma Davies: LUCY'S LITTLE VILLAGE BOOK CLUB

Copyright © Emma Davies, 2017

First published (as *Lucy's Book Club for the Lost and Found*)

in Great Britain in 2017 by Storyfire Ltd trading as Bookouture

Cover design and illustration by Jo Thomson

Emma Daviesová si uplatňuje morálne právo identifikovať sa ako autorka tejto knihy.

Translation © Terézia Michalková, 2019

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2019

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-832-6

Pre moju mamu, ktorej svetlo nadďalej žiari.

1. kapitola

V ten deň bola knižnica otvorená do neskorého večera. Lucy Picklescottová mala necelých tridsaťpäť minút na to, aby si vychutnala prestávku a vrátila sa dokončiť poobednú šichtu. Zo skúsenosti vedela, že za ten čas stihne prejsť skratkou cez cintorín, zahnúť za roh pri trhovisku a po High Street prejsť k oblúbenej čajovni Earl Grey. Ak Clive nezabudol, vždy ju tam čakal naservírovaný krémeš. Pochutnávala si na ňom každý štvrtok.

Do čajovne prišla mierne zadýchaná a rozhorúčená, bledé líca jej zaliala červen. Zamračené a sychravé počasie sa zmenilo na krásny jesenný deň, na oblohe nebolo ani mráčika. Žltý pršiplášť už nepotrebovala. Pri čajovni si ho vyzliekla a otvorila dvere.

Zachytila Clivov pohľad. Gestom jej naznačil, aby si sadla k prázdnemu stolu. Stávalo sa, že pri jej návšteve mal plné ruky práce a musela počkať na obsluhu ako ostatní zákazníci. No ak bol jej švagor nablízku, obsluhovali ju, akoby bola kráľovná. Dnešok nebol výnimkou. Usadila sa a o chvíľu už pred ňou stál čaj i zákusok. S úsmevom sa rozhliadla po miestnosti, zozadu je vždy oveľa lepší výhľad. Z kabelky vytiahla zápisník a pero a položila ich vedľa tanierika, ak by ju náhodou kopla múza.

Zdalo sa, že čaj je silný, presne, ako ho má rada. Prv než sa napila, odhrnula si z tváre prameň vlasov. Tak ako vždy, najprv

vypila do poslednej kvapky čaj, šálku položila na tanierik a až potom upriamila pozornosť na krémeš, ktorý si konečne môže nerušene vychutnávať. Vložila si ho do úst, zavrela oči a užívala si chuť jemnej vanilkovej plnky, jej známu upokojujúcu vôňu a chladivú jemnú chuť. Potom prišlo na rad chrumkavé lístkové cesto s maslovou príchuťou a sladká chuť polevy, ktorá sa jej lepila v ústach. Pokiaľ ide o sladké, Clive je hotový kúzelník.

Práve si chcela vložiť do úst ďalší kúsok, ale zrak jej padol na mladú ženu, ktorá sedela oproti nej a bez hanby na ňu zírala. Na krku pocítila jemné šteklenie. Žena zahanbene sklopila oči, no nie dostatočne rýchlo na to, aby zamaskovala túžbu, ktorá sa vznášala vo vzduchu medzi nimi. Na tvári sa jej odrážala sklúčenosť, oči smutne upierala na tanier pred sebou, na ktorom zostali už len odrobinky. Lucy postrehla jej okrúhle líca a pomerne široký pás a vedela si živo predstaviť tie bezodné šálky kávy, vynechané raňajky či jablká zjedené s nechuťou a začala uvažovať nad tým, aké to musí byť, keď človek v jednom kuse drží diéty a prenasleduje ho hlad. Žena si pravdepodobne dala niečo, čo nemala. Istotne siahla po čomsi menej hriešnom, ako je zákusok, po ktorom toľko prahla. Po tom, ktorý jedla Lucy.

Narovnala sa, a hoci krémeš stále držala v rukách, už nevyzeral tak vábivo. Ako ho môže zjesť, keď vie, že niekto po ňom tak baží? Pozrela sa na tanierik pred sebou a prišlo jej nevoľno. Ukazovák ho odsunula a stratila sa vo svojich myšlienkach. Po chvíli jej ktosi položil ruku na plece.

„Lucy?“ Bol to Clivov nežný hlas. „Si v poriadku, zlatko? Vyzeráš vyľakane.“

Hneď sa cítila lepšie. Clivov priateľský hlas ju preniesol do veľmi dobre známeho klasického štvrtkového popoludnia. Zadívala sa naňho s úsmevom.

„Nič mi nie je, naozaj, len som trochu unavená.“

„Už som sa bál, že krémeše sa mi dnes nevydarili.“

Lucy uprela zrak na tanierik. „Nie, sú vynikajúce! Ako obyčajne.“ Nadvihla ho, akoby mu to chcela dokázať.

Clive sa stále tváril podozrievavo. „Mám ti ešte priniesť čaj?“

„Iba ak mi dovoľíš zaplatiť. Nie je fér, že vypijem a zjem všetok tvoj zisk.“

„Veď sme rodina,“ namietol so zamračeným výrazom. „To je niečo iné. Keďže je to moja čajovňa, určujem tu pravidlá.“

Lucy vedela, že nemá zmysel sa s ním doťahovať, preto prijala ďalšiu šálku čaju a letmo sa mrkla na hodinky. Mala by sa poponáhľať. Pozrela na zákusok a pustila sa doň. Krémová vanilková príchuť prenikala jej chuťovými pohárikmi, a tak sa jej oddala, znovu otvorila ústa a zhltna ďalší kúsok a potom ďalší a ďalší.

Keď sa ponáhľala naspäť cez cintorín, nezostávalo jej veľa času. V knižnici stále nie je dosť zamestnancov a navyše nerada mešká. Ešte musí napláňovať zajtrašie stretnutie knižného klubu a po skončení vyučovania sa do knižnice zvyčajne nahrnie hromada detí, preto sa zide každá pomoc. Zhlboka sa nadýchla, aby sa upokojila.

„Lucy, chvalabohu, že si späť! Už zase spadol server a všetky počítače sa odpojili od siete.“

Pri pohľade na vystresovanú tvár kolegyne sa usmiala. „Carrie, koľko ráz som ti ukazovala, ako ho máš reštartovať? Počítače dokážu vycítiť tvoj strach, musíš im dať jasne najavo, kto je tu šéf. Pod', vyriešime to.“

Callum sa usmieval. Nikdy to nepovedal nahlas, ale bavil ho pohľad na to, ako sa ľudia správajú pri počítačoch. Nie všetci,

samozrejme, no mnohí z nich s nimi zaobchádzali podobne ako jeho mama a otec, ktorí si mysleli, že je to diablove dielo. Niektorí zamestnanci v knižnici sú na tom podobne. Lucy mala pravdu. Vždy videl strach, ktorý sa im odrážal na tvárach za každým, keď niečo nefungovalo alebo keď sa ich niekto opovážil spýtať na technickú záležitosť. Napriek tomu sem chodieval rád. Stále je to lepšie, ako sedieť doma pri počítači a pokúšať sa sústrediť, zatiaľ čo sa bratia handrkujú.

Sadol si a čakal, kým sa počítač reštartuje. Pokiaľ ide oňho, predtým len surfoval na internete, takže sa nemusel ničoho obávať. Naokolo však bolo počuť vzdychy ľudí, ktorí sa báli, že prišli o súbory, na ktorých pracovali. Lucy ich musela upokojsť. Sľubovala im, že ich súbory sa vo väčšine prípadov zachovajú, a ak nie, tak im s úsmevom a slušne pripomenula, aby si prácu ukladali priebežne. Lucy nikdy nebola na ľudí nepríjemná či nahnevaná, no vedel, že v skutočnosti na nich nemá toľko času, koľko im venuje. Jedného dňa azda nazbiera odvalu a opýta sa jej, či nepotrebuje pomoc. Z jeho batoha sa ozvalo zvonenie, a tak sa zohol, aby vylovil mobil. Počul, ako niekomu za ním spadlo na podlahu pero, preto sa bez rozmýšľania natiahol a chcel ho zodvihnúť. Prsty obtočil okolo pera a prineskoro si všimol, ako po ňom siahla ďalšia ruka. Dotkli sa končekmi prstov.

Okamžite odtiahol ruku a tvár mu zalial rumenec. Rýchlo strčil pero do ruky jeho majiteľke.

„Ospravedlňujem sa, nechcel som. Prepáčte.“

Na krásnej tvári sa objavil úsmev. „Nič sa nestalo,“ odvetila mladá žena, zobrala si pero a vrátila sa k počítaču.

Callum upieral pohľad na ženu za ním, na prsteň jagajúci sa na ruke, ktorej sa práve dotkol. Bola zamyslená, hľadela na obrázok kvetov, ktorý mala na monitore. Vedľa nej ležal obrovský

zápisník plný veselých čarbaníc všetkých možných tvarov a farieb. Spadnuté pero po ňom tancovalo fialovým atramentom. Bolo rozkošné, navrchu malo tvar sovy a dalo sa ním písať vo viacerých farbách. Chcel niečo povedať, nejakú vtipnú poznámku, aby upútal jej pozornosť, ale hneď ako mu to napadlo, uvedomil si, že nemá odvahu. Má smolu, že je zadaná. Lenže koho tým chce oklamať? Aj keby nebola, nič by to nezmenilo. Nikdy zo seba nedokázal vysúkať vtipnú poznámku a dnešok by nebol výnimkou. Opäť siahol po mobile a jedným očkom stále pozoroval dievčinu s krásnymi lesklými vlasmi a so snubným prsteňom, ktorá ani nezdvihla pohľad.

2. kapitola

„Odelia, Odelia!“ Hlas bol čoraz ostrejší. Lia odložila hrebeň a skúmala svoj odraz v zrkadle. Naozaj by si mala umyť vlasy.

„Už idem, mami,“ zvolala a mrkla na hodinky. Čochvíľa tu bude Gwen.

Ako schádzala po schodoch, počula zvuk televízora, z ktorého sa ozývali tóny nádherného klasického valčíka.

„Je ti niečo, mami?“ opýtala sa, keď vošla do obývačky.

Rose sedela v kresle oproti kozubu s vystretými nohami, papuče úhladne ležali na podlahe, obe ponožky si vyzula a odhodila nabok.

Upierala pohľad na Liu. „Kto si?“ vyzvedala prenikavým hlasom.

„Mami, to som ja, Lia. Odelia, tvoja dcéra.“

Staršia žena si ju premerala modrými očami od hlavy až po päty. Otvorila ústa, očividne chcela namietat', no nakoniec ich zase zavrela a zjavne akceptovala to, čo jej Lia povedala. „Nieкто mi znovu ukradol žabky. Aha, tieto nie sú moje.“

Lia si kľakla na koberec, zdvihla ponožku a jemne ju pretiahla cez mamine prsty. „Hneď ich pohľadám, mami. Zatiaľ si pekne obujeme ponožky, čo ty na to? Dnes je chladno.“ Vrhla letmý pohľad na televízor. „Mami, dávajú *Let's dance*. Na chvíľu

si to pozri.” Obula jej prvú ponožku, potom vzala druhú a dúfala, že sa jej podarilo mamu rozptýliť.

„Bola som tanečnica...”

„Viem, mami. Ty a ocko ste vyhrali všetky medaily, ktoré sa dali, však?”

„Áno, ale len preto, lebo bol fešák a nohy mal ľahké ako pierko. Svišťal so mnou po parkete, akoby som tancovala vo vetre. Všetky dievčatá boli doňho zaľúbené.”

„Stavím sa, že áno, no ty si bola jeho jediná. Tancujúca kráľovná, tak ti hovorieval.”

„Presne tak. Ako to vieš?” Rose opäť mierne zvýšila hlas.

Lia sa usmiala. „Neviem, mami, asi si mi to už vravela. Poproprávaj mi znovu o kostýmoch... ako si sa vykrúcala a vykrúcala, pričom svetlo sa odrážalo od flitrov.”

„Ach, boli vskutku nádherné! Spomínam si, že raz som mala šaty, ktoré boli rovnakej farby ako moje oči. Živôtik bol posiaty drobnými krištálmi.” Pohľad jej znovu padol na televízor.

Lia jej obula papuče a narovнала sa, na tvári jej svietil nežný úsmev. Videla fotky aj spomínané šaty. Jej mama bola naozaj nádherná. Skôr ako odišla z izby, jemne ju pohladila po vlasoch.

Opäť sa pozrela na hodinky a rýchlo vybehla po schodoch do svojej izby. Odraz v zrkadle sa nezmenil. Medzi haraburdami na toaletnom stolíku hľadala členku a pri pohľade do zrkadla sa jej na tvári objavil úšľabok. Spraví si cop a bude. Vlasy si vyčesala čo najvyššie, na každej strane nechala visieť dve kučierky a zvyšok zopla gumičkou. Postrapatila si ofinu, nadula líca a naklonila hlavu. Lepšie to už nebude. Gwenino auto práve zastavilo pred domom, a tak je čas ísť.

Lia sa s ňou zvitála pri dverách. „Veľmi pekne ďakujem, Gwen, poď ďalej.”

Opatrovateľka vošla dnu a priateľsky sa na ňu usmiala. „Ako to ide?“

„Veď vieš. Raz tak, raz onak.“

„A dnes?“

„Nie je to zlé. Sleduje *Let's dance*. Už zase. Ktokoľvek ten program vymyslel, zaslúžil by si medailu. Sú dni, keď je to pustené nonstop, ale čo už narobím.“

Gwen prižmúrila oči. „Čo ty? Ako sa držíš?“

Lia si rukou upravila vlasy. „Dá sa. Super.“

„Tak pekne choď a uži si to. S mamou to tu zvládneme.“ Na okamih sa odmlčala. „Počuj, Lia, nemala by som to robiť, ibaže poobede som mala ísť k ďalšiemu klientovi. No zrušil to, a tak mám čas ďalšie dve hodiny. Čo keby si zostala dlhšie? Choď za nejakou kamarátkou, dajte si kávu, vybehni na nákupy, skrátka, čokoľvek.“

„To nemôžem.“

„Kto sa to dozvie? Nikomu to nepoviem, a ak...“

Lia si hrýzla do pery. Predstava, že má štyri hodiny iba pre seba, bola ako sen. „Zaplatím ti, ale len v prípade, že si si tým istá.“

Gwen ju chytila za ruku. „Počúvaj, srdiečko. Robím to preto, lebo som tvoja priateľka, nie pre peniaze. Neuraz sa, no vyzeráš unavene. Prospeje ti to.“ Sledovala, ako sa Lia tvári. „Viem, že to chceš, vidím ti to na očiach.“

Lia sa usmiala. Nikdy nedokázala skryť svoje pocity. „Musíš mi sľúbiť, že keby sa čokoľvek dialo, zavoláš mi.“

„Zavolám,“ odvetila Gwen a takmer ju vytlačila z dverí. „Tak už choď, choď! Budeš meškať.“

Lia naposledy nakukla do kabelky, či má všetko, vykročila ku chodníku, usmiala sa od ucha k uchu a otočila sa k domu. „Máš to u mňa, Gwen!“

Lucy skúmala sušienky na tanieri a rozmyšľala, či ich je dosť. Nakoniec predsa len pridala ďalšie tri. Pre istotu. Tentoraz kúpila poriadne sušienky za vlastné peniaze. Jedny boli veľké, hutné a plné čokoládových kúskov, druhé z krehkého lineckého cesta a posypané cukrom. Rozpočet knižnice vyšiel jedine na puding a lacné maslové keksíky, no dúfala, že takéto luxusné pochúťky pomôžu prelomiť ľady.

Knižný klub bol jej nápad, a hoci v meste už fungovali ďalšie dva, ich členovia boli starí priatelia, a preto si myslela, že ak sa k nim chce pridať niekto nový, musí to byť náročné. Chcela, aby do jej klubu mohol prísť hocikto, či sa tí ľudia poznajú, alebo nie. Pokiaľ ide o čítanie, zbožňuje šťastné konce, takže čítali predovšetkým také príbehy. Z rovnakého dôvodu vybrala aj titul na tento mesiac.

Momentálne klub pravidelne navštevujú len traja ľudia, ale upokojovala sa myšlienkou, že funguje iba šesť týždňov, a tak sa ešte môže rozrásť. Práve včera sa na členstvo pýtala mladá mamička a dnes ráno sa na stretnutie príde pozrieť. Lucy chcela, aby sa v knižnici konali podobné aktivity, a v hlave mala množstvo nápadov. Nie že by knižnicu málo využívali, skôr mala pocit, že nenapĺňa svoj potenciál. Uvedomovala si, že ak zaspí na vavrínoch, odrazí sa to na zisku.

Uprela pohľad na klenutý strop týčiaci sa nad ňou. Pri pohľade naň mala vždy rovnaký pocit – akoby pomoc bola za rohom a stačí o ňu požiadať. Koniec koncov, práve preto tu je, či nie? Keď po prvý raz prekročila prah týchto dverí, mala pocit, akoby vstúpila do domu starého priateľa. Nebolo nutné dodržiavať etiketu alebo sa pretvarovať, lebo toto miesto ju prijalo presne takú, aká je. Ostatní návštevníci to vnímali podobne, vedela to. Teraz, keď tu pracuje, je ochotná spraviť všetko pre to,

aby zachovala povestnú atmosféru. Ak bude prekvitať knižnica, budú prekvitať aj všetci, ktorí ju navštevujú.

Nakoniec spokojne prikývla a položila sušienky na stôl. Všetko je pripravené. O desať minút boli všetky stoličky obsadené a Lucy čakala, kým sa všetci vyslobodia z kabátov a odložia si tašky na podlahu. Usmiala sa na nováčika.

„Hattie, som rada, že ste prišli. Teším sa.“ Na chvíľu stíchla a snažila sa zachytiť pohľad jedného alebo dvoch členov skupiny. „Toto je Hattie, dnes sa na nás prišla pozrieť. Najprv by sme sa mohli predstaviť, dáme si nejaké dobroty a potom začneme.“

Mladá žena sa rozhliadala okolo seba a trochu nervózne hľadela na tanier so sušienkami.

„Začnete, Hattie?“ spýtala sa Lucy. „Povedzte zopár slov o sebe.“

Hattie sa na ňu tiež usmiala a prameň tmavých vlasov si zastrčila za ucho. „Takže volám sa Hattie, to už asi viete... Mám dcérku Poppy, ktorá len pred niekoľkými týždňami nastúpila do školy. Nepochádzam odtiaľto, presťahovali sme sa sem v lete, a tak som si povedala, že hneď ako pôjde do školy a ja budem mať nejaký čas pre seba, zoznámim sa s novými ľuďmi.“ Letmo pozrela na ruky. „Som slobodná, takže nemôžem večer len tak niekam vypadnúť, preto mi táto skupina prišla vhod. Ešte donedávna mi prakticky všetok čas zaberala starostlivosť o Poppy, a tak okrem čítania nemám v podstate nijaké koníčky.“

Lucy prikývla a uprela pohľad na ženu sediacu naľavo od Hattie.

„Volám sa Lia. Som na tom rovnako. Čítanie je jediné, čomu sa venujem. Teda ak mám čas. Na plný úväzok sa starám o mamu, ktorá má alzheimera, preto čítam, aby som sa z toho nezbláznila.“ Venovala Hattie chápaní úsmev.

Zvyšok skupiny sa predstavil rýchlo, a tak Lucy vzala tanier so sušienkami a rovno ich ponúkla Hattie. Videla na nej, že by si dala, len je priveľmi slušná, aby sa ponúkla. Ak si jednu zoberie, ostatní ju hádam budú nasledovať.

„Všetci ste stihli prečítať *Drahocenný čas*?“ spýtala sa a čakala na súhlasné prikývnutia. „Mrzí ma to, Hattie, tentoraz ste v nevýhode, ale na konci stretnutia vyberieme ďalšiu knihu a čoskoro budete aj vy v obraze.“ Rozhliadla sa po skupine. „Tak čo hovoríte? Palec dole či hore?“

Lia sa ozvala prvá. „Určite palec hore, bolo to nádherné. Plakala som... už zase.“

Mladík vedľa nej s vervou prikyvoval. „Ja tiež. Teda nemyslím tým, že som plakal, ale postavy boli skvelé. Nedokázal som si vybrať obľúbenú, všetky boli rozdielne, no zároveň sympatické, dokonca aj tie záporné.“

„Presne to mám na autorkinom štýle rada, Callum,“ povedala Lucy. „Jej postavy sa nám nepredstavia, akoby vyšli z knihy a zoznámili sa s nami. Čo vy, Oscar? Nie je to úplne vaša šálka kávy, ale čo si myslíte?“

Oscar bol sedemdesiatnik, ktorý ju vždy dokázal rozosmiať. Bolo to najmä vďaka farebným kravatám, ktoré s obľubou nosil. Bol to pravidelný návštevník knižnice a ešte nikdy ho nevidela čítať nič iné ako triler.

„Je pravda, že mám rád trochu mužnejšiu literatúru. Napriek tomu ma kniha bavila. Súhlasím s Liou, že to bolo veľmi dojemné čítanie. Začiatok na mňa naozaj zapôsobil,“ stratil hlas a odkášľal si. „Vskutku dojímavé.“

„Vedela som, že o tej knihe som už počula,“ ozvala sa odrazu Hattie. „Je od Ericsy Jamesovej, však? Hlavná postava odíde z práce a cestuje s malým synom v karavane.“

Všetci prikývli a Hattie sa žiarivo usmiala.

„Človek sa pri čítaní cíti absolútne naplnený. Preto sa mi kniha tak veľmi páčila. Len tak sa niekam vytratiť a bez následkov sa dať unášať vetrom. Samozrejme, všetko sa dobre skončí, a práve preto je ten príbeh dokonalý. Nie je to presne to, čo všetci chceme?“ spýtala sa Lia.

Lucy zbožňovala, keď diskusia prúdila sama od seba. Nedialo sa to často, preto si vážila, keď to tak bolo. Svedčilo to o tom, že členovia skupiny sa spoznávajú a hovoria, čo si myslia, a nie iba to, čo by mali vraviť preto, lebo sa to patrí alebo sa hanbia.

„Ja určite,“ povzdychol si Callum a odhrnul si z tváre pri dlhé čierne kučery. „Mám plné zuby toho, ako do mňa bratia rýpu. Robia mi zo života peklo. Najradšej by som zdrhol niekam na vzdialený škótsky ostrov, kde by nebol internet, našiel by som si milú ženu, s ktorou by som sa usadil, a žil by som bez toho, aby som bratov musel každý deň počúvať.“

„A čo vy, Lia? Čo by ste robili, keby ste mohli?“ spýtal sa Oscar.

Lia ani na okamih nezaváhala. Predklonila sa a naliehavo zašepkala: „Tancovala. Chcela by som tancovať.“

3. kapitola

„Tisíce drobných svetielok by svietili do tmy,“ pokračovala Lia. „Hudba by znela raz silnejšie, raz tichšie, okolo nôh by mi šušťal hodváb a krútila by som sa čoraz rýchlejšie, stratená vo svojich pocitoch. Stúpala by som k nebesám ako bublina plná šťastia, bola by som ľahká ako pierko a vznášala by som sa vyššie a vyššie...“

Lucy si živo predstavila, ako to všetko Lia zažíva. Ako sa musí cítiť, pripútaná k svojmu životu, ktorý jej presvecuje iba láska k matke. Odrazu akoby cítila bremeno rodinnej povinnosti, ktoré musí Lia niesť. Ako ju len musí vyčerpávať nekončná trpezlivosť s matkou a ako veľmi musí prahnúť po slobode! Je si istá, že niet lepšieho lieku než potešenie a sloboda, ktoré jej duša nájde pri tanci.

„Mama bola profesionálna tanečnica. Dávno pred tým, ako som sa narodila. Tak spoznala ocka. V šesťdesiatych rokoch dvadsiateho storočia mali turné, dokonca niekoľko ráz vystupovali v Empress Ballroom v Brightone. Preto by som rada tancovala. Pre romantiku, pôvab, staromódnu eleganciu a, samozrejme, aj pre šaty a všetky tie flitre...“

„Určite viete tancovať,“ konštatovala Hattie. „Veď vaša mama bola profesionálka. Stavím sa, že keď ste boli malá, u vás doma stále hrala hudba.“